

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Пловдив, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
                  Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Д. Махмудиев
като разглежда докладваното от Велина Ем. Антонова Наказателно дело за възобновяване № 20235000600015 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXXIII от НПК.

Образувано е във връзка с постъпило искане от осъдения, депозирано на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, за възобновяване на делото, като в искането са били релевирани доводи за допуснати съществени нарушения по смисъла на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Изложени са били и аргументи в подкрепа на претендираните нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, а именно за нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Искане за възобновяване на делото, приключило с влязъл в законна сила съдебен акт, отмяна на постановеното решение, с което е била потвърдена осъдителната присъда на районния съд и оправдаване на подсъдимия по обвинението.

В съдебно заседание пред настоящия съд се поддържат наведените доводи от страна на адв. С. П. – защитник на осъдения Д..

Осъденият, в хода на съдебните прения, изцяло поддържа доводите на своя защитник.

Прокурорът от Апелативна прокуратура – Пловдив застъпва становище за неоснователност на искането, като намира че релевираните доводи не намират опора в данните по делото и разпоредбите на материалния и процесуалния закон.

В последната си дума осъденият моли да се уважи искането му за възобновяване.

Разгледано по същество, обаче, искането е неоснователно.

С присъда № 82 от 14.04.2022 г. по НОХД № 20215330205373/2021 г. на Районен съд – Пловдив, подсъдимият Г. Д. Д. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 216, ал. 1 НК за това, че на ***** г. в П. е повредил противозаконно чужда движима вещ – лек автомобил „Н.“ с рег. № ***** – собственост на Л.В. В. – Д. от гр. Н., като е унищожил предно стъкло, задно стъкло и ляво външно огледало и е повредил предна лява врата и задна лява врата, на обща стойност 1927,32 лева. За така извършеното престъпление на Д. е било наложено наказание при условията на чл. 54 от НК – една година лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението му е било отложено с изпитателен срок от три години, след влизане на присъдата в законна сила.

Присъдата е била обжалвана от Д. и неговия защитник пред ОС – Пловдив, който с решение № 275 от 03.11.2022 г. по ВНОХД № 1475 по описа на съда за 2022 г. е потвърдил акта на първата инстанция. Решението на въззивния съд, като неподлежащо на редовен инстанционен контрол, е влязло в законна сила на 03.11.2022 г.

На първо място следва да намерят отговор доводите за наличието на отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Твърденията за допуснати нарушения на процесуалните правила при събирането, проверката и оценката на доказателствените източници не се подкрепят от данните по делото. Не са допуснати абсолютни процесуални нарушения или такива, които да са ограничили правото на защита на осъдения. Направените оплаквания за безкритично възприемане показанията на свидетелите С.Н.Т., М., Д. Й., П. И. К. и А.Н.Г., които не били очевидци на деянието са неоснователни. С дадените в хода на досъдебното производство показания, свидетелката С.Т., очевидец на деянието, установява датата, мястото и начина на извършването му. Обстоятелството, че показанията на очевидката пред разследващия, са

били инкорпорирани в съвкупния доказателствен материал при условията на чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 4, предл. 2 НПК, тъй като е починала в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, не води до отпадане на тяхната същност на показания на лице, присъствало и наблюдавало събитията, нито поставя под съмнение обективността на възприятията на С.Т..

Съгласно мотивите към присъдата (л. 148 – 149 от делото на РС) първият съд се позовава на показанията на С.Т. като свидетел-очевидец на деянието. Същата, в посочения от инстанцията смисъл, е възприела нанасянето на удари с лопата от непознат за нея мъж по процесния автомобил, като посочила на пристигналите на мястото на инцидента къщата, където въпросният мъж се прибрал. Излизайки от къщата, същият мъж, в присъствието вече и на служители на реда и съседи, заявил открито пред С.Т., че именно той е потрошил автомобила и след като е разбрал, че този автомобил е на внука на съседа му, се извинил и заявил, че ще го отремонтира. Първият съд е посочил още, че възприема с доверие показанията на свидетелката като достоверни, последователни и кореспондиращи с останалите достоверни и взаимно допълващи се събрани по делото доказателства. Изрично е отбелязал, че показанията на С.Т. представляват преки и непосредствени впечатления от протеклите събития, от момента на излизането на подсъдимия от дома му, нанасянето на удари с помощта на лопата на паркирания лек автомобил ...момента, в който той се е прибрал обратно в дома си, пристигането на полицейския екип и на свидетелите П. К. и М. Й., насочването на полицейския екип и на присъстващите лица към къщата, в която е влязъл мъжът, който е нанасял ударите, излизането на същия мъж (нанесъл ударите по автомобила) от същата къща, изричното изявление от негова страна, че именно той е повредил автомобила. Първият съд е приел, че показанията на Т., въпреки че са били дадени при условията допустимото отклонение на принципа за непосредственост, са били прочетени с изричното съгласие на подсъдимия и неговия защитник, като са достоверни и логични. На първо място показанията на свидетеля установяват по категоричен и несъмнен начин, че именно подсъдимият е автор на процесното деяние, тъй като лично тя е видяла, че лицето, което нанесло ударите с лопата по автомобила, се е прибрало в този дом, след което при пристигането на полицейските служители, същото лице е излязло и е заявило, че то е потрошило автомобила. Посочено е, че

показанията ѝ се подкрепят от тези на свидетелите М. Й. и П. К. относно извън-процесуалното признание на подсъдимия, че именно той е нанесъл ударите по автомобила с лопата. Отчетено е, че показанията ѝ се подкрепят и от стоково-оценъчната експертиза, изготвена от автоексперт, за вида и размера на повредите по лекия автомобил и резултатите от извършения оглед на местопроизшествие (в този смисъл мотивите към присъдата на първата инстанция - л. 148 гръб от делото на РС). Първият съд изрично е отбелязал, че свид. С.Т. е пряк очевидец на процесните събития по осъществяване на изпълнителното деяние на престъплението от страна на подсъдимия, като нейните показания представляват преки първични доказателствени средства, идентифициращи подсъдимия като лицето, което е нанасяло удари по автомобила с лопата и установяващи осъществяването на изпълнителното деяние на престъплението именно от него, като точно поради техния характер на първичен източник информация, се ползват с висока и необорена доказателствена стойност (в този смисъл инстанцията на л. 148 гръб от делото на РС). Във връзка с оценката на показанията на свид. С.Т., окръжният съд също е отделил нужното внимание (л. 41-41 гръб от делото на ОС). Подробно е коментирал и възраженията на защитата за т. нар. „уличаващи“ дееца обяснения (пак цитираните страници от решението от делото на ОС). Отделено, е обърнал подобаващо внимание и на показания на свид. Н.Х., която според защитата е била разпитана за установяване на „алиби“ на подсъдимия (л. 41 гръб от делото на ОС).

В този смисъл, доводът на осъдения и неговия защитник, че не бил налице свидетел-очевидец на деянието и осъждането почивало само на извънсъдебни самопризнания на осъдения, са неоснователни. Изводът за достоверност на показанията на свидетеля-очевидец С.Т. е направен след съпоставка и анализ с наличните по делото доказателства и е мотивиран с убедителни съображения.

По съответния процесуален ред са приобщени и дадените в хода на досъдебното производство показания на свидетеля Г. – полицейски служител, изпратен на мястото на инцидента. Последният, заедно със свидетелите К. и Й., са възприели последващото поведение на осъдения, след като излязъл от дома си, посочен от очевидката Т. и признал за току-що реализираните действия спрямо лекия автомобил, като обещал, че ще поправи щетата в сервиз на съответната марка автомобили. Направеният от първия и от

въззивния съд обстоен анализ и съпоставка на показанията на посочените свидетели поотделно и в тяхната съвкупност, както и с другите доказателствени източници са мотивирали становището, че са последователни, логични и безпротиворечиви за относимите обстоятелства.

В тази връзка, по повод изричното оплакване пред съда по възобновяване, е важно да се подчертае, че инстанциите не са игнорирали и чл. 116 НПК, забраняващ обвинението и присъдата да се основават само на самопризнанието на обвиняемия. Преценката на първия съд за авторството и вината не е била основана само на т. нар. „извънсъдебни признания“ на осъдения пред свидетелите С.Т., М. Й., П. К. и А. Г., като в посочения по-горе смисъл, са били базирани на завеното от очевидец на деянието – свид. С.Т., за които е посочено, че се подкрепят напълно от събраните в досъдебната фаза доказателства - съдебно-автотехническа експертиза, протокол за оглед на местопроизшествие, показания на свидетелите Й., К. и Г., пред които непосредствено след деянието осъденият е признал своята съпричастност към увредата на лекия автомобил, като е изтъкнал и причината за това – проблеми с паркирането в миналото. Не могат да бъдат споделени доводите на защитата пред съда по възобновяване, че извън процесуалните изявления на осъдения, който е бил привлечен към наказателна отговорност, когато те го уличават в извършване на престъпление, не могат да се ползват от решаващите инстанции, когато е дал обяснения по обвинението. Не намира опора в съдебната практика твърдението на защитата, че позоваването на извън процесуални признания на подсъдимия е недопустимо за обосноваване на неговата наказателна отговорност. Това, съгласно съдебната практика, е възможно при стриктно спазване на забраната на подменяне на първични с производни доказателства и прецизна проверка на начина, по който изявленията са стигнали до свидетелите, които ги възпроизвеждат пред съда. Видно от решение № 384 от 22.12.2014 г. по н. д. № 1103/2014 г. на 1 н. о. на ВКС „...пона начало не съществува процесуална пречка за разпита им като свидетели. Депозираниите от тях показания биха могли да бъдат надлежен доказателствен източник за съдържащите се в тях факти и обстоятелства, могат и следва да бъдат ценени наред с останалите доказателства по делото. Те биха установили производно доказателство (например признанието), чието включване в доказателствената съвкупност не цели подмяна на първични доказателства, а тяхната проверка. Отделен е

въпросът за тяхната доказателствена достоверност, което е оценка, различна от тази за процесуалната им годност“. В процесния случай, доколкото посочените свидетелски показания на Й., К. и Г., не заместват обясненията на осъдения и същите са били обсъдени при преценка на доказателствените източници, правилно показанията им са били ценени, доколкото същите кореспондират с останалите доказателства и доказателствени средства. В случая, доколкото осъденият е дал обяснения, в които е възразил срещу съпричастността си към деянието, следва да се приеме, че показания на цитираните свидетели са послужили за проверка на първичните – показанията на свид. С.Т. – очевиден на деянието и обясненията на осъдения. По отношение на възпроизведените в показанията на свидетелите Й., К. и Г. извън процесуално признание на осъдения за причастност към деянието, инстанциите ясно са посочили, че въз основа само на тези показания е немислимо осъждането на Г. Д., ако по делото не са налице други източници, които да ги подкрепят (в този смисъл е например решение № 46 от 08.03.2017 г. по н. д. № 31/2017 г. на ВКС, 3 н. о.). В конкретния случай, освен показанията на посочените свидетели, възпроизвеждащи извън процесуални признания, по делото са налице и други източници - показанията на свид. С.Т. – свидетел-очевиден на действията на осъдения по трошене на автомобила (нейните показания са били прочетени по надлежния ред, като са част от доказателствената съвкупност и пряко посочат осъдения като извършител, като правилно са били ползвани от инстанциите при формирането на изводите им по фактите), както и извършените процесуално-следствени действия и съставения за тях протокол за оглед на местопроезшествие и оглед на веществени доказателства.

Неоснователно се възразява в искането за възобновяване, че инстанциите са ползвали като доказателствени източници показанията на посочените свидетели. Тези показания не са третираны като доказателства, а като доказателствени средства. Те са възпроизвели доказателствените факти за извършената проверка във връзка с подаден сигнал до полицията и резултатът от нея, за направени изявления на лицата, участвали в проверката. Тези доказателствени факти (на направени изявления) са производни доказателства и са били включени в процеса не с цел да бъдат подменени първични доказателства, а с оглед проверка на същите (в този смисъл решение № 123 от 07.07.2017 г. по н. д. № 419/2017 г. на ВКС, 1 н. о.).

Във връзка с горното, следва да се посочи, че със свидетелски показания могат да се установяват всички факти, които свидетелите са възприели и които допринасят за разкриване на обективната истина, в това число и извън-процесуални изявления на други лица, включително и на такива, които в рамките на конкретния наказателен процес по-късно придобиват процесуалното качество на обвиняеми, стига да са лично възприети. Важно е качеството (достоверността), а не количеството на доказателствата. А в принципен план, е възможно едно доказателство да се окаже по-достоверно и да се противопостави на многобройни неистинни доказателства. Съвкупното обсъждане на доказателствата означава анализ, който отчита както смисъла и значението на всяко от тях поотделно, така и логическата връзка и взаимна обусловеност помежду им.

Доказателствената дейност на въззивната инстанция съответства на изискванията на НПК, доколкото фактическите и правните изводи относно извършеното от осъдения деяние по чл. 216, ал. 1 НК са направени при спазване процесуалните задължения съгласно чл. 13, 14 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 НПК. Интерпретацията на доказателствените източници, направена от осъдения и защитата пред съда по възобновяване, подкрепя довод за необоснованост, тъй като съдържа подробен анализ на фактите и доказателствата, които не подлежат на проверка от настоящия съд. Съображенията навеждат на претенция за необоснованост, която не представлява законов повод за разглеждане на окончателния съдебен акт и не би могла да бъде предмет на настоящата проверка по реда на възобновяване на наказателни дела, тъй като необосноваността не е включена в касационните основания по ал. 1 на чл. 348 от НПК, към които препращат разпоредбите на чл. 426 от НПК. Апелативният съд, в производството по възобновяване, не може да извършва проверка на приетите фактически положения и да заменя със свои тези на инстанциите по същество. Не подлежи на проверка и резултатът от упражненото право на съда по фактите да приеме едни и да отхвърли други доказателства, когато е изложил подробни съображения за решението си. С оглед изискването на разпоредбата на чл. 339, ал. 1 НПК, в посочения, по-горе смисъл, въззивната инстанция е дала подробен отговор на всички възражения. Оплакванията, обсъдени на плоскостта на съществено нарушение на процесуалните правила при проверка и обсъждане на събраните доказателства, не намират подкрепа в данните по

делото. Това е така, тъй като съдилищата по същество са изпълнили задълженията си по чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК. Взели са решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, ръководейки се от закона. Въззивната инстанция е възприела изцяло фактическата обстановка, установена от първия съд, като е извършила собствена преценка на доказателствените материали. Инстанциите са мотивирали актовете си съобразно изискванията на чл. 305 от НПК и на чл. 339 от НПК, като са обсъдили подробно инкриминираното деяние, включително и от субективна страна. Даден е бил отговор на изтъкнатите от молителя доводи и възражения, включително и на претенциите, че присъдата на първата инстанция почива на производни доказателствени средства във връзка с лични изявления на подсъдимия, които съдържат признания за авторството на деянието, като в тяхна подкрепа защитата не намира да са били събрани други доказателства с оглед ограничението на чл. 116 НПК – забраната присъдата да почива само на самопризнания на обвиняемия (л. 41 – 41 гръб от делото на въззивния съд, респективно л. 3-4 от номерацията на решението на окръжния съд). Въззивната инстанция – ОС-Пловдив освен оценката на доказателствената дейност на първата инстанция, е отговорила подробно и на доводите на защитата за наличието на доказателствен дефицит във връзка с авторството на престъплението като ги е отхвърлила аргументирано. Отговорили са защо дават вяра на едни и не кредитират други доказателства, като по този начин са обсъдили и възраженията на защитата. Инстанциите не са подминали и обясненията на осъдения, съдържащи негови твърдения, като преценявайки цялата доказателствена съвкупност, са приели че се касае за проявление на тяхната двойствена природа с изцяло защитен характер. Не са налице нарушения във формалната логика на тези съдилища, като изводите им са били базирани на надлежно проверени доказателствени източници.

Във връзка с посоченото по-горе няма нарушение на процесуалните правила, тъй като противно на оплакванията на осъдения, постановените актове не са били мотивирани единствено с „извънсъдебните признания“ на осъдения.

Посоченото основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК - с оплакване за нарушение на материалния закон,

също не се подкрепя от данните по делото и се явява неоснователно. В същността си направеното оплакване оспорва обосноваността на съдебните актове във връзка с приетата фактическа обстановка. В искането за възобновяване на осъдения нарушението на материалния закон е обосновано с твърдение за несъставомерност на деянието по приетата правна квалификация. Твърденията са декларативни и не съдържат правни съображения защо признатото с присъдата и решението противоправно и общественно-опасно поведение на осъдения да е неправилно квалифицирано под инкриминираните състави. Касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК предполага неправилно прилагане на материалния закон, което е последица от погрешно тълкуване на материално-правната норма и нейното неправилно прилагане в наказателния процес. Липсата на конкретни доводи по направеното от осъдените твърдение не предполага излагането на съображения за правната квалификация на извършеното престъпление, която е правилна и законосъобразна. Изложените в мотивите на атакуваната присъда и в решението на въззивния съд правни изводи убедително разкриват правилно приложения престъпен състав, поведението на осъдения законосъобразно е определено като противозаконно повреждане на чужда вещ. На базата на възприетите от контролираните инстанции фактически обстоятелства, напълно законосъобразно е била ангажирана и наказателната отговорност на осъдения за престъпление по чл. 216, ал. 1 НК, поради което не може да бъде уважено искането на защитата оправдаване на подсъдимия. Въз основа на установените фактически положения инстанциите са направили законосъобразен извод, че са налице обективните и субективните признаци на престъплението, за което е повдигнато обвинение и е осъден Г. Д., поради което не са допуснали нарушение на материалния закон. Засягането на субстанцията на вещта на пострадалата Л. В. – Д. чрез осъществено от страна на осъдения механично въздействие върху стъклата на автомобила, огледалото за обратно виждане и една от вратите му, при което временно е била отнета възможността вещта да се използва пълноценно съобразно нейното нормално предназначение. При все част от стъклата на автомобила и едно от огледалата му да са били унищожени напълно, а две от вратите – повредени, общият престъпен резултат се е изразил в негодността на вещта да се ползва по своето предназначение като превозно средство на пътници и товари по пътищата, отворени за обществено ползване.

Негодността е била само временна - в смисъл, че след ремонт вещта е можело да бъде възстановена и да се употребява по своето нормално предназначение. Действията на подсъдимия по нанасяне на удари с лопата по процесния автомобил, са оценени правилно от съдилищата като реализиращи състава на престъплението по чл. 216, ал. 1 НК. Същите са установени по несъмнен начин и не е допуснато нарушение на чл. 303 НПК в претендирания от осъдения и защитата смисъл.

Във връзка с горното и материалният закон е бил приложен правилно.

Във връзка с всичко гореизложено процесуалната дейност на съдилищата не е била опорочена и не са налице претендираните съществени процесуални нарушения, които да обуславят възобновяване на делото в хипотезите на чл. 425, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, поради което Апелативен съд – Пловдив

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Г. Д. Д. за възобновяване на ВНОХД № 1475/2022 г. на Окръжен съд – Пловдив, с което е потвърдена присъдата по НОХД № 5373/2021 г. на Районен съд – Пловдив.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____